

गर्भदा चन्द्रभा चन्द्रो चन्द्रपुण्या प्रियङ्गुरी ॥”
 इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥
 चन्द्रा, स्त्री, (चन्दयति आजादयतीति । चदि +
 णिच् + रक् । स्त्रियां टाप् ।) एला । वितानम् ।
 इति शब्दरत्नावली ॥ गुडूची । इति कैचित् ॥
 चन्द्रातपः, पुं, (चन्द्र इव आतपति श्रौतलं करोति
 ह्यायादानेन । आ + तप् + अच् ।) आच्छादन-
 विशेषः । चांदोया इति भाषा ॥ तत्पण्यायः ।
 उल्लोचः २ वितानम् ३ चन्द्रा ४ । इति शब्द-
 रत्नावली । (चन्द्रस्य आतपः रश्मिः ।)
 ज्योत्स्ना । इति हेमचन्द्रः । २ । २१ ॥ (यथा,
 कादम्बर्याम् । “चन्द्रातपमिव रसतामुपेतम् ॥”)
 चन्द्रापीडः, पुं, (चन्द्रः आपीडो श्रेखरे यद्वा
 आपीडः शिरोभूषणं यस्य ।) शिवः । इति
 त्रिकाशेषः ॥ (काश्मीरस्य राजविशेषः ।
 यथा, राजतरङ्गिण्याम् । ४ । ४५ ।
 “राजचूडामणिः श्रीमांश्चन्द्रापीडस्ततोऽभवत् ।
 पीडितेन्द्रविषा कौर्मगा कणेः पीडाचकार यः ॥”
 कादम्बरीवर्णितनायकविशेषः । स तु राजसत्तारा-
 पीडस्य पुत्रः । यथा, कादम्बर्याम् । १३७ ।
 “अतिक्रान्ते च बडौजागरे प्राप्ति दृश्येऽहनि
 पुण्ये सुहृते गाः सुवर्णं कोटिशो ब्राह्मण-
 यात् कृत्वा ‘मातुरस्य मया परिपूर्णमखलचन्द्रः
 स्वप्ने सुखकमलमाविशन् दृष्टः’ इति खप्रातुरुप-
 मेव राजा खनोचन्द्रापीड इति नाम चकार ॥”
 अयं हि एकदा नग्यां गच्छन् किन्नरमियुन-
 मनुधावन् हिमालयशिखरमधिगच्छ अच्योद-
 सरीवरसमीपं गतवान् । तत्रस्थञ्च महाचैतां
 गन्धर्वकुमारीमवगोच्य तन्मुखात् तस्याः सर्व-
 दृष्टान्तमाकर्ण्य च तया सह गन्धर्वलोकं गत
 वान् । तत्र गत एव गन्धर्वराजस्य पित्रयस्य
 कादम्बरीं नाम कन्यां ददृशुः । दृष्ट्वा च
 तां कन्दर्पबाणपीडितो बभूव । ततोऽतिकटेन
 तस्मात् स्थानात् प्रत्यागत्य स्वसहचरं वैशम्पायनं
 कन्यावाररचकत्वेन परिकलय्य पित्राहूतः
 स्वभवनमाजगाम । अथ गच्छति काले वैशम्पा-
 यनानयनाय गतोऽसौ चिरवन्धोवैशम्पायनस्य
 चतुर्वार्त्तामाकलय्य क्षिप्रतरुवि भूतले पतित्वा
 महानेतावन्निकर्ष एव विदीर्णद्वयो गतासु-
 रासीत् । ततो देवादेशेन रक्षितशरीरोऽसौ
 पुनर्जीवितश्च कादम्बरीं परिणीतवान् । द्रव्ये-
 तीवाचम्यजनिता कथा कादम्बरीप्रत्यत एव
 विशेषतो विज्ञेया ॥)
 चन्द्रावली, स्त्री, गोपीविशेषः । सा तु चन्द्रभाडु-
 कन्या ब्रजे श्रीकृष्णस्य निजप्रिया राधातुल्या ।
 यथा, उज्ज्वलनीलमयौ ।
 “राधाचन्द्रावलीमुख्याः प्रोक्ता निजप्रिया ब्रजे ।
 हृद्यवस्त्रिष्वौन्दर्यवैदग्ध्यप्रादिगुणाश्रयाः ॥”
 चन्द्रिका, स्त्री, (चन्द्र आययत्येवास्त्यस्याः ।
 “अत इतिठनौ ॥” ५ । २ । ११५ । इति ठ्ना ।)
 ज्योत्स्ना । इत्यमरः । १ । १ । १६ ॥ (यथा,
 रघुः । १६ । ३६ ।

“अन्वसृष्टं सुरतश्रमापह्नी
 मेघस्तुतिविशदां स चन्द्रिकाम् ॥”)
 खलौला । चन्द्रकमलस्यः । चन्द्रभागानदी ।
 इति शब्दरत्नावली ॥ कर्णस्फोटा । मल्लिका ।
 अंतकण्टकारी । मेधिका । खलौला । इति
 राजनिर्घण्टः । चन्द्रशूरम् । इति भावप्रकाशः ।
 (पीठस्य देवीविशेषः । सा तु हरिश्चन्द्रे विरा-
 जते । यथा, देवीभागवते । ७ । ३० । ६७ ।
 “सह्याद्रावेकवीरा तु हरिश्चन्द्रे तु चन्द्रिका ॥”
 कन्दोविशेषः । तल्लक्षणं यथा, कन्दोमञ्जर्याम् ।
 “ननततगुहमिच्छन्चिक्रावन्तुभिः ॥”
 वासपुण्या । अस्याः पण्याया यथा,—
 “चन्द्रिका चर्महन्त्री च प्रथमेहनकारिका ।
 नन्दिनी कारवी भद्रा वासपुण्या सुवासरा ॥”
 इति भावप्रकाशस्य पूर्वखण्डे प्रथमे भागे ॥
 चन्द्रिकाद्रावः, पुं, (चन्द्रिकया द्रावो द्रवणं यस्य ।)
 चन्द्रकान्तमणिः । इति राजनिर्घण्टः ॥
 चन्द्रिकापायी, [नृ] पुं स्त्री, (चन्द्रिकां ज्योत्स्नां
 पिबतीति । पा + णिनिः ।) चकोरपक्षी । इति
 राजनिर्घण्टः ॥
 चन्द्रिकाभुजः, स्त्री, (चन्द्रिका इव शुभं अम्बु-
 जम् ।) चितोत्पलम् । इति राजनिर्घण्टः ॥
 चन्द्रिलः, पुं, (चन्द्रो विद्यतेऽस्य । चन्द्र + बाहु-
 लकात् अख्यर्थे इलच् ।) शिवः । नापितः ।
 वास्तुकम् । इति मेदिनी । ले, ८६ ॥
 चन्द्री, स्त्री, (चन्दयति आजादयतीति । चदि +
 णिच् + रक् । गौरादित्वात् डीष् ।) वाङ्मयी ।
 इति राजनिर्घण्टः ॥
 चन्द्रैरा, स्त्री, (चन्द्रः इष्टः प्रियो यस्याः ।
 निहायाः परनिपातः ।) उत्पलिनी । इति
 राजनिर्घण्टः ॥
 चन्द्रोदयः, पुं, (चन्द्रस्य उदयः ।) आकाशे
 चन्द्रस्य प्रकाशः । स च यद्दिने सार्धप्रहरद्वय-
 व्यापिनी या तिथिस्ततिष्ठनुसारेण भवति ।
 तस्य प्रमाणं यथा, पुराणसमुच्चये ।
 “गर्वां क्रौड्वादिने यत्र रात्रौ दृश्येत चन्द्रमाः ।
 सोमो राजा यस्तु हन्ति सुरभीपूजकांस्तथा ॥
 तदुदयसम्भावनञ्च निर्णयान्ते निर्णीतम् ।
 प्रतिपद्यापराह्निकत्रिसूक्त्यापिन्यां द्वितीयायां
 चन्द्रदर्शनं सम्भाव्यते । तदुक्तमग्राधानविषये
 दृष्टश्रुतातपेन ।
 द्वितीया त्रिसूक्त्या चैत् प्रतिपद्यापराह्निकी ।
 अग्राधानं चतुर्दश्यां परतः सोमदर्शनादिति ॥
 अपराह्निकं पञ्चाधाविभक्तस्याह्नुचतुर्थो भागः ।
 ततश्च यत्र प्रतिपदि बभूवूर्त्तस्यापिनी द्वितीया
 तत्र चन्द्रदर्शनसम्भावनमिति ॥” इति श्रीहरि-
 भक्तिविलासे १६ विलासः । (चन्द्रस्य वज्र-
 खण्डादिरचितचन्द्रालतैरातपी यत्र ।) चन्द्रा-
 तपः । औषधविशेषः । इति हेमचन्द्रः । ३ । १४५ ॥
 स तु मकरध्वजाक्षरवचिन्द्रम् । यथा,—
 “प्रसं चतु खर्जदणं रसेनं
 पलादकं बौद्धं गन्धकस्य ।

शोभेः सुकार्पासभवेः प्रसूनेः
 सर्वं विमर्दाय कुमारिकाङ्गिः ॥
 तत्काचकुम्भे निहितं सुगाढं
 नृत्कर्पटैस्तद्विवसत्रयञ्च ।
 पचेत् क्रमासौ सितकाख्ययत्ने
 ततो रजः पल्लवरागरन्वम् ॥
 निगृह्य चैतस्य पलं पलानि
 चत्वारि कर्पूररजस्तैव ।
 जातोफलं सोयमभिन्द्रपुष्पं
 कस्तुरिकाया इह श्राण एकः ॥ * ॥
 चन्द्रोदयोऽयं कथितस्तु मावो
 भुक्तोऽहिवल्लीदलमध्यवर्तो ।
 महोम्भदानां प्रमदाश्रुतानां
 गन्धाधिकत्वं हृद्ययत्नकाङ्क्षे ॥
 दृष्टं घनीभूतमतीव दुग्धं
 नृदूनि मांसानि समस्तकानि ।
 साधानपिष्टानि भवन्ति पण्या-
 न्यानन्ददायीन्यपराणि चात्र ॥ * ॥
 वलीपलितनाशनस्तनुभृतां वयःक्षमनः
 समस्तगदखलनः प्रचुररोगपञ्चाननः ।
 गृहेषु रसराडयं भवति यस्य चन्द्रोदयः
 स पञ्चशरदर्पितो नृगदृशां भवेद्दुर्लभः ॥”
 इति सारकौमुदी मुखनोधश्च ॥
 चन्द्रोदया, स्त्री, (चदि आजादे + भावे रक् ।
 चन्द्रस्य दर्शनादिजन्यानन्दस्य उदयो यस्याः ।
 नेत्ररोगस्यौषधविशेषः । यथाह चक्रपाणिदत्तः ।
 “हरितकी वचा कुष्ठं पिप्पली मरिचानि च ।
 विभीतकस्य मज्जा च शङ्खनाभिर्मनःशिला ॥
 सर्वमेतत् समं कृत्वा द्वागीचोरेण पेषयेत् ।
 नाशयेत्तिमिरं कर्षुं पटलाव्यर्जुदानि च ॥
 अधिकानि च मांसानि यच्च रात्रौ न पश्यति ।
 अपि द्विवार्षिकं पुण्यं मासेनेकेन साधयेत् ।
 वर्त्तिचन्द्रोदया नान्ना तथा दृष्टिप्रसादनी ॥”)
 चन्द्रोपलः, पुं, (चन्द्रप्रभोद्भासित उपलः प्रस्तरः ।)
 चन्द्रकान्तमणिः । इति हेमचन्द्रः । ४ । १३३ ॥
 चप, सान्त्व । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (भ्रां-परं-
 सकं-सेट् ।) सान्त्वः प्रियवचनं उपशमो वा ।
 चपति पुत्रं माता । इति दुर्गादासः ॥
 चप, क म कल्के । इति कविकल्पद्रुमः ॥ (पुरां-
 परं-सकं-सेट् ।) कल्केचूर्णोत्करणम् । क म,
 चपयति तद्धुलं शिला । इति दुर्गादासः ॥
 चपटः, पुं, (चप + घञर्थे कः । चपः सान्त्वना
 चूर्णोत्करणं वा तस्मै अटति गच्छतीति । अट
 + पचाद्यच् । ततः शक्यादिवत् साधुः ।)
 चपेटः । इत्यमरटीका ॥ चङ् इति भाषा ॥
 चपलं, स्त्री, (चपं सान्त्वनां लाति प्राप्नोतीति ।
 ला + “आतोऽनुपसर्गे कः ॥” १ । २ । १३ । इति
 कः ।) शीघ्रम् । इति मेदिनी । ले, ८८ ॥
 चणिकम् । इति हेमचन्द्रः ॥
 चपलः, पुं, (चोपति मन्दं मन्दं गच्छतीति । चुप
 मन्दायां गती + “उपिचोपघायाः ॥” उभा ।
 १ । १११ । इति कश्च; घातोदकारस्त अप्कार-